

Udtalelse om forslag til Rådets ottende direktiv om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — foranstaltninger til tilbagebetaling af merværdiafgift til afgiftspligtige personer, der ikke er etableret inden for landets grænser

Den tekst, som har været genstand for udtalelsen, er offentliggjort i *De europæiske Fællesskabers Tidende* nr. C 26 af 1. februar 1978, side 5.

A. UDTALELSENS JURIDISKE GRUNDLAG

Rådet besluttede den 18. januar 1978 i medfør af artikel 99, 100 og 198 i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab at høre Det økonomiske og sociale Udvalg om det nævnte emne.

B. DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALGS UDTALELSE

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 159. plenarforsamling afholdt i Bruxelles, den 31. maj og 1. juni 1978 sin udtalelse om det nævnte emne.

Udtalelsens ordlyd er følgende:

DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG HAR --

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 99, 100 og 198,

under henvisning til anmodning af 20. januar 1978 fra Rådet for De europæiske Fællesskaber om en udtalelse,

under henvisning til beslutning truffet den 31. januar 1978 af Det økonomiske og sociale Udvalgs præsidium om at pålægge Afdelingen for økonomiske og finansielle anliggender at udarbejde en udtalelse derom,

under henvisning til mundtlig beretning aflagt af ordføreren, hr. Peyromaure-Debord-Broca, og til forhandlingerne på afdelingens møde den 16. maj 1978,

med hensyn til forhandlingerne på den 159. plenarforsamling den 31. maj og 1. juni 1978 (mødet den 1. juni 1978) —

med 38 stemmer for og 0 imod, mens 19 undlod at stemme,

VEDTAGET FØLGENDE UDTALELSE:

1. Indledning

1.1. I medfør af artikel 17, stk. 4, i det sjette momsdirektiv har Kommissionen udarbejdet et forslag til direktiv om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter med henblik på foranstaltninger til tilbagebetaling af moms til

afgiftspligtige personer, der ikke er etableret inden for det land, hvor ydelsen eller leveringen er sket.

1.2. For at undgå forskelsbehandling har man fundet det nødvendigt, at enhver merværdiafgift (på goder eller tjenesteydelser, der er nødvendig for udøvelse af den pågældende virksomhed), der erlægges af en afgiftspligtig i en EF-medlemsstat, tilbagebetales, når den afgiftspligtige person ikke er etableret i den stat hvor tjenesten ydes.

1.3. Der er fastsat følgende betingelser for at opnå tilbagebetaling fra et land, hvor man ikke er etableret:

- man må ikke være etableret i det land, hvor den virksomhed udøves, som kan give ret til tilbagebetaling;
- der skal fremlægges faktura over de goder og tjenesteydelser, der kan give ret til tilbagebetaling, eller importdokumenterne;
- der skal forelægges en attest udstedt af en administrativ myndighed, hvoraf det fremgår, at man er merværdiafgiftspligtig i den stat, hvor den økonomiske virksomhed udøves;
- der skal forelægges en skriftlig erklæring, hvori det bekræftes, at der ikke er udøvet nogen økonomisk aktivitet i landet i forbindelse med de goder eller tjenesteydelser, der er pålagt den afgift, der ansøges om tilbagebetaling af.

2. Generelle bemærkninger

2.1. Der blev rejst tvivl om, hvorvidt dette direktiv var berettiget af et tilstrækkeligt stort antal tilfælde.

2.2. Det fremgik, at denne ret sikkert ville komme til at gælde for enhver professionel deltagelse i en stat, hvor man ikke udøver nogen form for virksomhed (kongresser, messer, rejser osv.), alle former for transport (af rejsende eller varer) og alle udgifter til hotel, køb af benzin, reparation af transportkøretøjer.

2.3. Spørgsmålet om bekvemlighedsfakturaer blev nævnt.

2.4. Men dette er ikke et særligt problem i denne forbindelse. Selv inden for den enkelte stat er man stødt på dette.

2.5. Formaliteterne og omkostningerne i denne forbindelse blev nævnt. Der blev fremsat forslag om at vedtage princippet om fradragsret i det land, hvor afgiftspligten indtræder.

2.6. Men hvordan kan man officielt fastsætte en sådan ret, uden at det land, hvor merværdiafgiften indtræder, foretager kontrol i det land, hvor der blev ydet momsfrigørelse, hvilket ville implicere begge parter og begge landes administrationer. Med andre ord er udgifterne for parterne og administrationerne reelle, men synes uundgåeligt.

2.7. Vil det i det hele taget være tilladt ifølge det sjette direktiv?

2.8. Artikel 17, stk. 4, i det sjette direktiv vedrører kun tilbagebetalingen, hvilket binder Kommissionen.

2.9. Hvis det derudover kun er landene, der berøres, eftersom momssatserne er forskellige, hvordan vil clearingens kunne foregå, og hvilke omkostninger vil den medføre?

2.10. I det omfang momsens ikke er fuldtud harmoniseret, må man være på vagt over for en forøgelse af de eksisterende forskelle.

2.11. Dette direktiv forekommer at være en overgangsforanstaltning af hensyn til den beskatningsmæssige retfærdighed, inden man kan gennemføre det generelle princip om afskaffelse af EF's interne afgiftsgrænser.

2.12. Under forbehold af ovenstående generelle og nedenstående særlige bemærkninger godkender Udvalget direktivet.

3. Særlige bemærkninger

3.1. Artikel 7

Udvalget prøver at finde en begrundelse for, at man i stk. 2 vælger kriterierne 25 og 50 RE. Det har noteret sig, at Kommissionen mener, at det ikke er i ansøgenes interesse, at den øvre grænse sættes op, men at det er muligt at sætte den ned, selv om kravet om 50 RE pr. år allerede var fordelagtigt.

Udfærdiget i Bruxelles, den 1. juni 1978.

Formand for
Det økonomiske og sociale Udvalg
Basil de FERRANTI